

ΣΑΒΒΑΤΟ 02.03 - 20.00

ΚΥΡΙΑΚΗ 03.03 - 18.00

Ο ΜΑΚΗΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ - ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Τριάντα πέντε χρόνια πριν, στις 15 Φεβρουαρίου 1984, ρίχτηκε ο σπόρος για την ίδρυση μιας ελληνικής θεατρικής ομάδας στο πλαίσιο του Θεατρικού Εργαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Atelier Théâtral des Institutions Européennes. Η Μάργκω Καρανάσου-Αποστολοπούλου, υπάλληλος την εποχή εκείνη του Μεταφραστικού Τμήματος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, διέθεσε το σπίτι της για την πρώτη συνάντηση με τους νεαρούς υπαλλήλους των Κοινοτικών Οργάνων-πρωτεργάτες. Για την ιστορία, εκτός από την ίδια συμμετείχαν ο αείμνηστος Νίκος Παπαδημητρίου, ο Μιχάλης Μπαλτσαβιάς, η Ελένη Παπαγεωργίου, η Βαρβάρα Κάζιρα, ο Γιώργος Αλεξάκης και ο Θωμάς Λαμνίδης, που βρισκόταν τότε στις Βρυξέλλες ως μεταπτυχιακός φοιτητής. Η Βαρβάρα Κάζιρα και ο Γιώργος Αλεξάκης μάλιστα παραμένουν ενεργά μέλη της Ομάδας, που καταγράφει τη συνεχή της παρουσία στα θεατρικά δρώμενα των Βρυξελλών από τις 20 Ιουνίου 1985, όταν δόθηκε η πρώτη παράσταση με το άπαιχτο έργο του Γιώργου Σκούρτη *Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης*, παρουσία και του ίδιου του συγγραφέα.

Στο διάστημα από την πρώτη παράσταση έως σήμερα παρουσιάστηκαν 57 θεατρικά έργα στην πλειονότητά τους από το ελληνικό ρεπερτόριο (μόνο το έργο *Αίτηση σε γάμο* του Α. Τσέχωφ και το έργο *Ονειρο καλοκαιρινής νύχτας* του Σαίξπηρ έχουν παρουσιαστεί από το διεθνές θέατρο και αυτό για συγκεκριμένους λόγους: το πρώτο σε κοινή παράσταση με το έργο του Δ. Κορομηλά *Ο θάνατος του Περικλέους* λόγω της ίδιας εποχής, θεματολογίας και πλοκής, το δεύτερο γιατί βρήκαμε μια εξαιρετική διασκευή του θεατράνθρωπου Γιάννη Καλατζόπουλου, κατάλληλη για την παιδική μας σκηνή). Τα έργα αυτά καλύπτουν σχεδόν όλα τα είδη του θεάτρου-από κωμωδίες έως δράματα, από κλασικό έως σύγχρονο και νεωτερικό θέατρο και από μουσικό θέατρο έως ρεαλιστικό και ποιητικό μονόλογο.

Για τους εορτασμούς λοιπόν της 35ετίας επιλέξαμε αυτή τη φορά μια ξεχωριστή εκδήλωση: την παρουσίαση του μονόπρακτου *Ο Μάκης* του Βασίλη Κατσικονούρη, με την παρουσία, αφενός, του συγγραφέα για να μιλήσει ο ίδιος για το συγκεκριμένο έργο και, αφετέρου, της θεατρολόγου Κατερίνας Θεοδωράτου για να μιλήσει γενικότερα για το έργο του Βασίλη Κατσικονούρη. Η εκδήλωση αυτή, λόγω της ιδιαιτερότητάς της, γίνεται σε συνεργασία με τον ΚΥΚΛΟ των Βρυξελλών που έχει επίσης μακροχρόνια προσφορά στα πολιτιστικά δρώμενα των Βρυξελλών.

Ελπίζουμε να την βρείτε ενδιαφέρουσα.

Η Ομάδα

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ

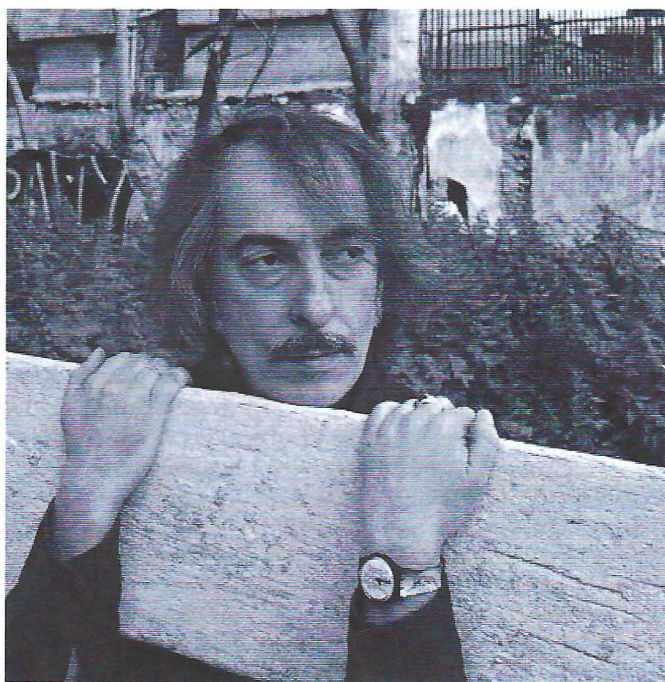
Ο Βασίλης Κατσικονούρης γεννήθηκε το 1960 στο Κιλκίς. Στην Αθήνα ζει από δώδεκα ετών. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και εργάζεται ως καθηγητής στη Μέση Εκπαίδευση και συγκεκριμένα στο Πρώτο Γυμνάσιο-Λύκειο Ζωγράφου. Έγραψε το πρώτο του θεατρικό έργο, το *Εντελώς Αναξιοπρεπές*, το 1990. Το έργο αυτό βραβεύτηκε το 2001 σε Διεθνή Διαγωνισμό του Ιδρύματος Ωνάση και ανέβηκε στο Θέατρο ΣΤΟΑ σε σκηνοθεσία Γιάννη Αναστασάκη με τους Π. Ορκόπουλο, Εύα Καμινάρη, Θ. Παπαγεωργίου, Ευδ. Σουβατζή, Π. Πολυκάρπου, Ηλ. Κατέβα, Ειρ. Χέλιου, Δ. Θεοδώρου, Αλ. Κούρο, αργότερα, το 2004. Το 1999 ανεβαίνει το έργο του *Λεπτή Γραμμή* στο Θέατρο Σταθμός (αργότερα Μαίρη Αρώνη) από τον Θίασο ΚΟΥΙΝΤΑ σε σκηνοθεσία Γ. Βασιλειάδη. Ο συγγραφέας υπογράφει μάλιστα το γράνιμο της πρωτότυπης μουσικής για το έργο μαζί με τον Π. Νικολακέα. Στο ίδιο Θέατρο και από τον ίδιο Θίασο ανεβαίνει το 2002 το έργο του *Μπάμπουσκα* σε σκηνοθεσία Τάκη Κτενά. Και εδώ ο συγγραφέας υπογράφει την πρωτότυπη μουσική με τον Ν. Μενουδάκη. Την ίδια χρονιά, το 2002, το έργο του *Καλιφόρνια Ντρίμιν* βραβεύεται με το Α΄ Κρατικό Βραβείο θεατρικού έργου και παρουσιάζεται στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου δύο χρόνια αργότερα, το 2004 σε σκηνοθεσία Τάκη Τζαμαργιά, με τους Δημοσθένη Ελευθεριάδη, Στάθη Μαντζώρο, Εύη Σαουλίδου, Κατερίνα Φωτιάδη. Αυτό ήταν το δεύτερο έργο του Βασίλη Κατσικονούρη που ανέβηκε στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου. Νωρίτερα, το 2003, είχε παρουσιαστεί, το έργο του *Καλή Τύχη* από την Ομάδα ΠΟΙΟ ΕΜΕΙΣ;. Το 2006 λαμβάνει το Γ΄ Κρατικό Βραβείο θεατρικού έργου για το έργο του *Η Φανέλα* και το Φεβρουάριο της ίδιας χρονιάς ξεκινάει, σε σκηνοθεσία και μουσική επιμέλεια Ν. Μαστοράκη, σκηνικά Εύας Μανιτάκη τις παραστάσεις του *Το γάλα* στο Εθνικό θέατρο (Νέα Σκηνή - Θέατρο Χώρα) με τους Μάνια Παπαδημητρίου, Κωνσταντίνο Παπαχρόνη, Γιάννο Περλέγκα και Μαρία Παπαστεφανάκη. Χάριν της μεγάλης επιτυχίας του συνεχίζεται και την επόμενη περίοδο (με τον Πέτρο Λαγούτη αντί του Γιάννου Περλέγκα).

Το έργο αυτό, μεταφέρθηκε και στην Μεγάλη Οθόνη από τον σκηνοθέτη Γιώργο Σιούγα (2011) και σενάριο του ίδιου του συγγραφέα και ουσιαστικά καθιέρωσε τον Βασίλη Κατσικονούρη ως ένα από τους σημαντικότερους Έλληνες Θεατρικούς συγγραφείς. Άλλα γνωστά έργα του που ανέβηκαν σε διάφορες σκηνές είναι *Το Μπουφάν της Χάρλεϊ ή πάλι καλά* (2004), *Οι αγνοούμενοι-μια ενδιαφέρουσα ζωή* (2005), *Πήρε τη ζωή στα χέρια της*, (2007), *Εξιλέωση-Terra transitionis* (2010), *Ο Μάκης* (2010), *Καγκουρό* (2014), *Το Καμ Μπακ*, (2017).

Έργα του παρουσιάστηκαν στη Γερμανία (2006, Φεστιβάλ Ευρωπαίων Δραματουργών, Βισμπάντεν, Φρανκφούρτη), στο Βελιγράδι (2008-09-10, Belgrade Drama Theatre), στη Βαρσοβία (2009-10, Θέατρο Kamienica) και στην Κύπρο (2007-2009 Ανοιχτό Θέατρο, Θέατρο Διόνυσος και 2009-10 Θέατρο Επίγονοι).

Ο Βασίλης Κατσικονούρης δεν περιορίζεται μόνο στη συγγραφή θεατρικών έργων, αλλά σκηνοθετεί και ό ίδιος. Για παράδειγμα το 2013 σκηνοθέτησε τον μονόλογο *Το Θέαμα* του Τζον Κλάνσι στο Θέατρο «Σημείο» και το 2016 τους μονολόγους του Ιάκωβου Καμπανέλλη *Ένας Πανηγυρικός* και *Επικήδειος* στο Θέατρο «Αλεξάνδρεια», καθώς και για πρώτη φορά δικό του έργο, το *Καγκουρό*, στο Θέατρο «Σταθμός». Πρόσφατα, από 14/10/2018 έως 9/12/2018, σκηνοθέτησε στο ίδιο θέατρο (Θέατρο «Σταθμός» Βίκτωρος Ουγκώ 55, Μεταξουργείο) την παράσταση *ΞΑΝΑ... λέγοντας ιστορίες* με έξι διηγήματα δικά του και ένα της Ελένης Γιαννάκη, «την πρώτη παράσταση σχολείου στην Ελλάδα που φεύγει από τη σχολική αίθουσα των εκδηλώσεων για να παρουσιάζεται σε επαγγελματική σκηνή της Αθήνας σε τακτές παραστάσεις μέσα στη θεατρική σαιζόν».

Άλλες δραστηριότητές του είναι η μουσική σύνθεση και στιχουργία. Συνεργάζεται επίσης κατά καιρούς με το περιοδικό "Μανδραγόρας".

Ο Βασίλης Κατσικονούρης

Μοτίβα στα έργα του Βασίλη Κατσικονούρη

Τα έργα του Βασίλη Κατσικονούρη, τουλάχιστον όσα έχουν ως τώρα παρασταθεί, μοιάζουν τόσο διαφορετικά μεταξύ τους από πλευράς μορφής, θεματολογίας, ύφους, τεχνικής, ακόμα και είδους, ώστε, σε μια πρώτη θεώρηση να φαίνεται δύσκολο να εντοπίσει κανείς την ύπαρξη μιας "γραμμής" που τα ενώνει, μιας κοινής προβληματικής, μιας λέξης έστω, που θα μπορούσε να τα περικλείσει, "τακτοποιώντας" τα σε ένα συγκεκριμένο θεατρικό είδος. Κι όμως, μια δεύτερη, περισσότερο διεισδυτική ματιά, εύκολα θα αναγνώριζε μέσα στα ανήσυχα πρόσωπά του, δυνατά και ευάλωτα, κωμικά και τραγικά, ισορροπημένα και "διαταραγμένα", ένα κοινό στοιχείο - "στοιχείο", που τα διαπερνά και τα υποστασιάζει: τη βαθιά υπαρκτική αγωνία τους, πιο απλά τη λαχτάρα τους -εκπεφρασμένη ή όχι- να ζήσουν αληθινά, υπερβαίνοντας τα ασφυκτικά πλαίσια μιας εικονικής-μηχανικής ζωής που συνήθως τους προτείνεται ως καταπραϊντικό αυτής της λαχτάρας. Η πραγμάτωση αυτή της ζωής σχεδόν πάντα συνδέεται άρρηκτα με τη λειτουργία της Μνήμης, η απονέκρωση της οποίας, είτε από εξωγενείς παράγοντες (όπως στα έργα *Λεπτή Γραμμή*, *Εντελώς αναξιοπρεπές*) είτε λόγω της ενδοτικότητας των ιδίων των προσώπων (*Καλή Τύχη*, *Μπάμπουσκα*, *Το Γάλα*) δημιουργεί πλάσματα που απλώς επιβιώνουν κατά συνθήκη, με βαριές εσωτερικές απώλειες. Αυτό το βαθύτατο ανθρώπινο αίτημα για αυτοπραγμάτωση, για την όντως Ουσία της Ζωής, που συχνότατα συγκρούεται με μια άλλη εξίσου ανθρώπινη τάση προς τη μηχανικότητα, φαίνεται να αποτελεί ένα είδος κεντρομόλου δύναμης, που έλκει φαινομενικά ασύμβατες μεταξύ τους θεματικές σε ένα κοινό κέντρο βάρους. Η ιδιαιτερότητα κάθε έργου έγκειται στο είδος και βέβαια στην έκβαση της σύγκρουσης, στον τρόπο δηλαδή που τη βιώνει και τη χειρίζεται το πρόσωπο, και στο αν εντέλει θα κατορθώσει να αληθεύσει ως τέτοιο ή θα συντριβεί.

Στα πρώιμα έργα του Β. Κατσικονούρη (*Εντελώς Αναξιοπρεπές*, *Λεπτή Γραμμή*, *Μπάμπουσκα*), τα οποία κινούνται περισσότερο στο χώρο του υπερρεαλιστικού, η σύγκρουση διαφαίνεται ξεκάθαρα. Μολονότι -ή ίσως ακριβώς επειδή- η δομή και η θεματολογία των έργων αυτών παραπέμπει στην αμφισβήτηση και την αλληγορικότητα του μοντέρνου θεάτρου, τα πρόσωπα είναι σαφή και περιγεγραμμένα, φορείς συμβόλων, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αρθρώνουν σχεδόν σαν κραυγή τον πόθο τους για ζωή. Ο Βίκτωρ της *Λεπτής Γραμμής*, ένας άντρας - παιδί, η ενσάρκωση του Απόλυτου Καλού, συγκρούεται -στο μέτρο που μπορεί ένα τέτοιο αγαθό πλάσμα να συγκρούεται- με έναν καφκικό κόσμο, όπου κυριαρχεί το εφιαλτικό φάσμα μιας Εταιρείας, που φαίνεται να ελέγχει τα πάντα και που του ζητά την ψυχή και το σώμα του, όπως κάποιος άλλος κάποτε ζήτησαν το Σώμα του Χριστού. Μέσα από τον έρωτά του με τη Μαρία - Μαγδαληνή; Παναγία; ίσως και τα δύο μαζί- διαρρηγγύνει αυτό το μηχανικό σύμπαν και ανίσταται ψυχή τε και σώματι. Καταλυτικός για το Βίκτωρα είναι και ο ρόλος της μνήμης, αφού, εν πλήρη αθωότητι, αρνείται ή μάλλον αδυνατεί να ξεχάσει -κι αυτό που δεν μπορεί να ξεχάσει -αυτό που ουσιαστικά αποτελεί και την πεμπουσία της μνήμης- είναι ο ψυχικός του πυρήνας, το παιδί που υπήρξε, και που ποτέ δεν έπαψε να είναι. "Θυμάσαι το φίλι μου; Έχεις τη ν ο σ τ α λ γ ί α του;" τον ρωτά κάποια στιγμή η Μαρία. Η νοσταλγία -αίσθηση που διατρέχει το έργο σαν κινητήρια δύναμη- γίνεται μέτρο αποτίμησης της αλήθειας των πραγμάτων. Αντίστοιχα, στην *Μπάμπουσκα* ο Άγγελος και η Νιόβη αντιπαλεύουν έναν εφιαλτικό κόσμο λήθης και μηχανικότητας που βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης, αντιπαραθέτοντας τη μνήμη της καρδιάς, που "ξεφορτώνεται το χρόνο", και το Χρόνο της Αιώνιας Στιγμής, δηλαδή τον παιδικό χρόνο.

Στο *Εντελώς Αναξιοπρεπές*, ο πόθος για ζωή συμφύρεται με το αίτημα για Αλήθεια, και συμπυκνώνεται στο πρόσωπο της Ντεύα, η οποία διεκδικεί για τους οιονεί ζωντανούς τρόφιμους ενός ακόμα κλειστοφοβικού κόσμου - ψυχιατρείου την Αλήθεια ως μνήμη. Με μια μικρή -αλλά κρίσιμη- διαφοροποίηση: ότι αναζητά μια διανοητική αλήθεια, επιστρατεύοντας διανοητικά μέσα. Μετατρέπεται δηλαδή σε ένα είδος θεματοφύλακα αναμνήσεων, λησμονώντας πως η μνήμη δεν είναι μέγεθος μετρήσιμο ούτε απλή ανάκληση συμβάντων, αλλά μπορεί να ζυγιστεί και -κυρίως- με το μέτρο της καρδιάς. Η Ντεύα δεν εκχωρεί ούτε σπιθαμή από τη δική της ατομική, οργανωμένη αλήθεια. Εκκινεί από μια *a-priori* επίγνωση, συγχέοντας το μέρος με το Όλο, και εντέλει συνθλίβεται. Αντίθετα, τα πρόσωπα της *Μπάμπουσκα* αληθεύουν και θριαμβεύουν, ακριβώς γιατί είναι έτοιμα να θυσιαστούν και γιατί το δικό τους σημείο εκκίνησης δεν είναι το έτοιμο σχήμα μιας προ-κάτ αλήθειας, αλλά η άγνοια-αγνεία μιας καθαρής ψυχής, που δεν ισχυρίζεται ότι γνωρίζει, απλούστατα γιατί ΕΙΝΑΙ αφ' εαυτού η αλήθεια.

Στον αντίποδα της Ντεύα κινείται ο Άλεφ της *Λεπτής Γραμμής*. Σ' αυτόν -μολονότι αποτελεί την ενσάρκωση του Ψεύδους, ως φερέφωνο της αόρατης παντοδύναμης Εταιρείας- ο συγγραφέας επιφυλάσσει ένα λυτρωτικό τέλος, ακριβώς γιατί μέσα στο ψέμμα και την εικονικότητα που επαγγέλλεται, κυοφορεί εν σπέρματι την αλήθεια της δικής του μνήμης, που παρεισφρεί απρόσκλητη στη ζωή του για να τον πονέσει, αλλά στο τέλος να τον απελευθερώσει.

Στα επόμενα έργα του Β. Κατσικονούρη που τείνουν περισσότερο προς το ρεαλισμό, τα πρόσωπα εμφανίζονται χειραφετημένα από τη συμβολική τους διάσταση, να λειτουργούν απρόβλεπτα και αυτόνομα ως πρόσωπα, και γι' αυτό πιο πολύπλοκα. Τα παιδιά του *Καλιφόρνια ντρίμιν* μέσα στην α-φασία τους, αυτό που πασχίζουν να αρθρώσουν είναι ο πόθος τους για "κάτι άλλο", για μια υπέρβαση του καθημερινού τίποτα που τους εγκλωβίζει και της προδιαγεγραμμένης μοίρας τους, για μια ζωή πιο αληθινή εντέλει. Το παιχνίδι παίζεται στα μέσα που επιστρατεύουν, και βέβαια στο πώς αντιλαμβάνεται ο καθένας απ' αυτούς την έννοια της αληθινής ζωής. Εν προκειμένω, τα δύο αγόρια επινοούν ως μέσο διαφυγής από τη στρατιωτική θητεία και κατ' επέκτασιν από τη μίζερη και χωρίς όραμα και περιεχόμενο καθημερινότητά τους ένα απίθανο κοινόβιο, δήθεν "φιλοσοφικό σχολείο", απ' αυτά που αφθονούν στην Καλιφόρνια. Η λύση - διέξοδος κραυγαλέα κίβδηλη, η επιθυμία όμως αληθινή. Και στην πορεία του έργου βλέπουμε ότι μπορεί και να μην είναι η απλή πρωτογενής ανάγκη της αυτοσυντήρησης - επιβίωσης, αλλά μια βαθύτερη ανάγκη για πραγμάτωση της ζωής. Το φινάλε βρίσκει τα δύο αγόρια σπαραχτικά "παρόντα", σ' ένα παρόν ζοφερό, όπου ωστόσο αχνοφέγγει μια αχτίδα επίγνωσης, της επίγνωσης εκείνης που κερδίζεται μέσα από τη διάψευση και την ήττα.

Στο *Καλή Τύχη*, το όραμα της ζωής συγχέεται με το όραμα της αναγνώρισης και της επιτυχίας. Σε κάποια από τα πρόσωπα (Άλκης) η σύγχυση δεν ξεκαθαρίζει ποτέ, κάποια άλλα επιλέγουν το μεγάλο Όχι (Γιάννης), ή το μεγάλο Ναι (Ελενα), και σε κάποια άλλα δεν μπαίνει καν δίλημμα μεταξύ ουσιαστικής ζωής ή επίφασης ζωής, γιατί δεν έπαψαν ποτέ να ζουν το όνειρό τους, όπως ο αλλόκοτος ατζέντης Μητς. Η φράση - λάιτ μοτίφ του τελευταίου "Καλύτερα να το καίς με τη μία παρά να τ' αφήνεις να σβήνει σιγά σιγά" συμπυκνώνει τη φιλοσοφία ζωής του φευγαλέου, άχρονου αυτού πλάσματος, που ταξιδεύει σαν πνεύμα στις παρυφές φαντασίας και πραγματικότητας, γραμμικού χρόνου και υπερ-χρόνου.

Το νόημα αυτής της φράσης επανέρχεται κατά κάποιον τρόπο σε όλα τα έργα του συγγραφέα, ως προς το ότι οι ήρωες καλούνται να επιλέξουν ανάμεσα σε μια Όντως Ζωή, η οποία

Στο *Γάλα*, ανακύπτει και πάλι επιτακτικό το ίδιο δίλημμα. Και εδώ η αληθινή ζωή συνυφίνεται με την οδύνη, η επιβίωση όμως δεν είναι απλώς αυτοσυντήρηση, αλλά αντιπροσωπεύει την -εξίσου βαθιά, αληθινή και νόμιμη- ανθρώπινη ανάγκη για κοινωνική ενσωμάτωση, αποδοχή και ατομική ευδοκίμηση. Ο Αντώνης, ο μόνος μέσα στο έργο που έχει επιλογή και γι' αυτό το μόνο γνήσια τραγικό πρόσωπο, πρέπει να διαλέξει ανάμεσα στις απλές χαρές που δίνει μια "κανονική" ζωή, με οικογένεια, παιδιά, οικονομική άνεση και αποδοχή από τον κοινωνικό περίγυρο, και στο βάρος της θυσίας και του χρέους. Είναι κι αυτός ένα πλάσμα βαθιά πονεμένο, μόνο που η οδύνη του δεν μπόρεσε να τον συντρίψει, όπως το Λευτέρη, ούτε όμως ο ίδιος μπόρεσε να μετατρέψει την οδύνη αυτή σε αγάπη, όπως η Ρήνα: αντίθετα, την απώθησε βαθιά, και τη στερεοποίησε σε οργή και μια σκληρότητα που εξωτερικά μοιάζει με αναληγσία, σ' ένα πείσμα να αφήσει οριστικά πίσω του ό,τι από το παρελθόν την αναμοχλεύει και να παρακάμψει ό,τι από το παρόν τη συντηρεί. Ανάμεσα στα πρόσωπα του έργου είναι εκείνος που περισσότερο λαχταρά να ζήσει, αλλά ο πετρωμένος μέσα του πόνος δεν επιτρέπει καμιά συναισθηματική ιεράρχηση, καμιά παραχώρηση της καρδιάς και καμιά περιχώρηση του άλλου. Είναι ο πόνος και η αγωνία όχι του ζώου για επιβίωση, αλλά του απελπισμένου ανθρώπου που διεκδικεί χώρο για να ζήσει όλα όσα έχει στερηθεί, του μοναχικού ανθρώπου που πασχίζει να οικειωθεί έναν τόπο άξενο και εχθρικό. Κι όμως, ο Αντώνης δε θα καταφέρει τελικά να ζήσει αληθινά, γιατί δεν μπορεί να αντέξει την οδύνη που αυτό προϋποθέτει. Τελικά δηλαδή θα επικρατήσει η δύναμη της αυτοσυντήρησης, αλλά όχι χωρίς απώλειες: Δε θα κατορθώσει να ακυρώσει τη μνήμη του· η σπαρακτική επίκληση - προσευχή του φινάλε το επιβεβαιώνει. Και η λειτουργία της μνήμης εδώ είναι, όπως και η ζωή, απόλυτα συναρτημένη με την οδύνη, η οποία προδιαγράφεται ως η τελική αναπόδραστη επίλογη. Ο Αντώνης, μέσα στην τεράστια εσωτερική του σύγκρουση και παρά την αεγνοσμένη του προσπάθεια για ένα εκ νέου ξεκίνημα, μια οιοονεί "αναγέννηση", όπου ο πόνος δε θα έχει πια θέση, είναι καταδικασμένος να "ζει" και να θυμάται. Στην περίπτωση του, η μνήμη έχει επανέλθει, ραγίζοντας οριστικά το όνειρό του. Από την άλλη πλευρά, ο Λευτέρης -τηρουμένων των αναλογιών ένας πιο ώριμος και ολοκληρωμένος επίγονος του Βίκτωρα- βρίσκεται εγγύτερα σ' αυτό που θα λέγαμε "αληθινή ζωή", μέσα στην πείσμονα άρνησή του να ξεχάσει, να ενταχθεί και να ζήσει "φυσιολογικά".

Βέβαια η εμμονή αυτή εμπλέκεται με τη "διαταραχή" του, και την εκ των πραγμάτων αδυναμία του να φύγει από την παιδική μακαριότητα και από μια οριστικά χαμένη πατρίδα και να ενηλικιωθεί σε μια καινούργια, δεν μπορεί λοιπόν να θεωρηθεί αποτέλεσμα ελεύθερης, πρωτόβουλης επιλογής· το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση του Βίκτωρα. Μέσα σ' αυτό όμως το προσωπικό του σύμπαν που συντίθεται από σπαράγματα μνήμης, νοσταλγία και φαντάσματα, βιώνει μια αλήθεια αδιαμφισβήτητη και αδιαπραγμάτευτη. Δεν αρνείται να ζήσει, αρνείται να επιβιώσει, και μέσα στην "απόκλιση" του είναι απόλυτα συνεπής σ' αυτό και απόλυτα αληθινός. Αφού δεν μπορεί να ξαναζήσει αυτό που ποθεί και εκεί που ποθεί, αυτοκαταστρέφεται λίγο λίγο, σχεδόν συνειδητά. Δεν τίθεται θέμα επιλογής γι' αυτόν, ο κύβος έχει ριφθεί, και το ερώτημα για μια ακόμα φορά απαντηθεί: Καλύτερα να καίγεται παρά να σβήνεις σιγά σιγά.

Το δίπολο "δυνατός - αδύναμος": Αυτό το είδος της σχέσης αναπτύσσεται επανειλημμένα στα έργα του Β. Κατσικονούρη, και πάντως σε όλα όσα κινούνται στο χώρο του ρεαλιστικού. Ο Βίκτωρ και ο Άλεφ της *Λεπτής Γραμμής* προοιωνίζονται τους Άρη και Ντίνο στο *Καλιφόρνια ντρίμιν*, και Γιάννη και Άλκη

στο *Καλή Τύχη*, για να βρουν την ολοκλήρωσή τους ως Λευτέρης και Αντώνης στο *Γάλα*. Κάθε ήρωας βέβαια έχει δική του υπόσταση και αυθυπαρξία, αυτό που αυτονόητα καθιστά ένα πρόσωπο ενδιαφέρον θεατρικά, αλλά δεν μπορεί κανείς να μην επισημάνει τις αναλογίες που παρουσιάζουν σε επίπεδο σχέσης. Το αρχικό της στάδιο είναι ένα είδος εξάρτησης ανάμεσα στα δύο πρόσωπα, που κατά κάποιο τρόπο "προϋπάρχει" του έργου. Είναι δηλαδή μια "έτοιμη" σχέση, μέσα στην οποία συνυπάρχουν η φιλότιμη με το φόβο, αλλά και με ένα είδος σεβασμού. Θα μπορούσε να παραλληλιστεί με τη σχέση πατέρα - γιου, τόσο σε συναισθηματικό επίπεδο, όσο και σε επίπεδο εξέλιξης, γιατί σε όλα αυτά τα "ζεύγη" υπάρχει μια φάση αναμέτρησης, μια μορφή πατροκτονίας, για να επέλθει η τελική εξισορρόπηση, όπου συνήθως οι ρόλοι αντιστρέφονται. Το παιχνίδι εξουσίας που αναπτύσσεται μεταξύ τους, έγκειται συνήθως στην υπεροχή του "ισχυρού" όσον αφορά κάποιο είδος τεχνικής γνώσης. Ο "πιο δυνατός" είναι κατά κανόνα ο "πιο έξυπνος", αυτός που έχει μια "ιδέα" ή μια προσδοκία από τον άλλο, η οποία πυροδοτεί και την πλοκή του έργου. Ο Άλεφ, με το δέλεαρ ενός φαντασμαγορικού φαίνεσθαι, ζητά από το Βίκτωρα να του εκχωρήσει τη ζωή του, ο Ντίνος πάλι, με το δόλωμα ενός πλαστού ονείρου, ζητά από τον Άρη να κλέψει, ο Άλκης, στο όνομα ενός εξίσου πλαστού οράματος αναγνώρισης και φήμης απαιτεί από το Γιάννη να αποποιηθεί τα όποια δικά του οράματα, ενώ ο Αντώνης, στο όνομα της κοινωνικής ενσωμάτωσης και μιας -επιτέλους- "φυσιολογικής" ζωής, θα ήθελε και από το Λευτέρη να γίνει "φυσιολογικός". Όλα τα ισχυρά πρόσωπα απαιτούν από τα αδύναμα να υπερβούν ένα ζωτικό κομμάτι του εαυτού τους, με άλλα λόγια να εκχωρήσουν ένα μέρος μνήμης ως τίμημα για να κερδίσουν μια εικονική ευδαιμονία. Τα κίνητρα βέβαια διαφέρουν, και είναι άλλοτε περισσότερο άλλοτε λιγότερο "έντιμα", σε όλες τις περιπτώσεις όμως σχετίζονται με προσωπικές επιθυμίες και συμφέροντα των "ισχυρών", ενώ οι αδύναμοι χρησιμοποιούνται ως όχημα, χωρίς τη συνειδητή και πρωτόβουλη συμμετοχή τους.

Στην πορεία ωστόσο, οι αδύναμοι φαίνεται να δικαιώνονται, μέσα από ένα είδος κάθαρσης διαφορετικής για τον καθένα, κι αυτό όχι ως μια ηθικολογική "αποκατάσταση της δικαιοσύνης", αλλά μάλλον γιατί αυτοί βρίσκονταν εξ αρχής εγγύτερα στον τρόπο αυτό της αληθινής και καθαρής ζωής που υποφώσκει ως αίτημα για όλα τα πρόσωπα. Οι αδύναμοι μοιάζουν να μην έχουν τίποτα να χάσουν, ακριβώς γιατί δε θέλουν να "έχουν", αλλά να "είναι". Η μοίρα τους παραπέμπει στον αρχαίο μύθο της καλαμιάς και της βελανιδιάς, που στην αναμέτρησή τους με τη θύελλα, η πρώτη επέζησε ενώ η δεύτερη ξεριζώθηκε. Το φινάλε βρίσκει με μαθηματική ακρίβεια όλους τους δυνατούς ήρωες γυμνούς και διαψευσμένους, άλλοτε λυτρωμένους, όπως ο Άλεφ της *Λεπτής Γραμμής* και ίσως ο Ντίνος του *Καλιφόρνια ντρίμιν*, άλλοτε κατ' επίφασιν νικητές, όπως ο Άλκης του *Καλή Τύχη* που απολαμβάνει την ψευδαίσθηση μιας επιτυχημένης ζωής και ο Αντώνης στο *Γάλα* που τον περιμένει η ενσωμάτωση στο "Ελληνικό Όνειρο", έτσι όπως την επιθυμούσε. Πάντα όμως γυμνοί, και με την αλγεινή υποψία ότι αυτό που κρατούν στα χέρια τους δεν είναι παρά ένα κέλυφος για να καλύψουν αυτήν ακριβώς τη γύμνια. Η φαινομενική ήττα των αδύναμων, όπως του Γιάννη στο *Καλή Τύχη*, που άφησε τη μουσική του για να γίνει φύλακας σε παιδική χαρά και βέβαια του Λευτέρη στο *Γάλα* που αφέθηκε σπαραχτικά στη μοίρα του, είναι μόνο το τίμημα που κλήθηκε να πληρώσει αυτός που αρνήθηκε να ξεχάσει. Αυτός που προτίμησε να μην ΕΧΕΙ τίποτα προκειμένου να ΕΙΝΑΙ κάτι. Κι αυτό το κάτι είναι η μνήμη: αυτή που επίμονα αρνείται ο "δυνατός" και αυτή που τελικά τον συντρίβει.

Κατερίνα Θεοδωράτου – Θεατρολόγος

Ο Μάκης

του

Βασίλη Κατσικονούρη

Σκηνοθεσία – ερμηνεία: **Τάσος Νυχάς**

Σκηνικά-Κοστούμια: **Christian Guilmin**

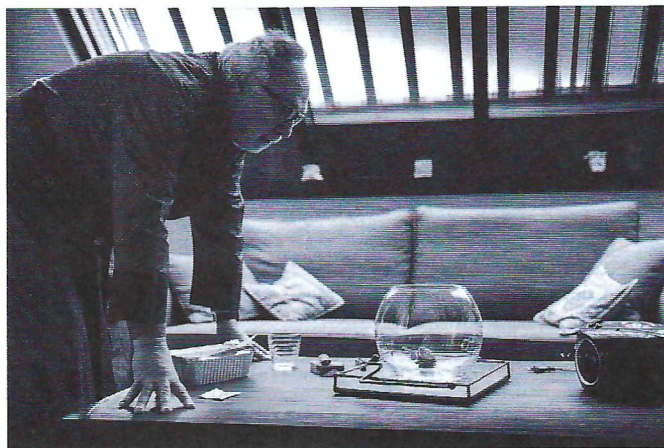
Αφίσα και Φωτογραφίες:
Μάνος Νυχάς

Φροντιστήριο: **Νίκος Χατζούδης**

Οι ζωγραφικοί πίνακες που στολίζουν το
σκηνικό είναι έργα της Αγαβνής Μπαγδικιάν

Από τις πρόβες

Προηγούμενες παραστάσεις του έργου

Το έργο ο Μάκης του Βασίλη Κατσικονούρη γράφτηκε αποκλειστικά για τον Δημήτρη Πιατά και παίχτηκε την περίοδο Ιανουαρίου -Απριλίου 2013 στο θέατρο «Εν Αθήναις», Ιάκχου 19 – Γκάζι,.

Ταυτότητα παράστασης: Σκηνοθεσία – ερμηνεία: Δημήτρης Πιατάς, σκηνικά – κοστούμια: Μαρία Δημητριάδη, φωτισμοί: Μιχάλης Μπούρης, οπτικοακουστικό υλικό: Μάνος Αρβανιτάκης, φωτογραφία: George Alexandrakis, παραγωγή: Γιάννης Μακρίδης, παραγωγή: Technis. Εμφανίζονται μέσω βίντεο: Ναταλία Δραγούμη, Μάκης Παπαδημητρίου, Βάσω Ιατροπούλου, Κατερίνα Παπαναστασάτου.

Το 2015 (Μάιος-Δεκέμβριος) ανέβηκε σε κοινή παράσταση με το έργο *Το μπουφάν της Χάρλεϊ* του ίδιου συγγραφέα στο Θέατρο Μεταξουργείο της Άννας Βαγενά.

Ταυτότητα παράστασης: Σκηνοθεσία – ερμηνεία: Γιώργος Ορφανός, Διαμόρφωση Σκηνικού Χώρου: Λουκιανός Κηλαηδόνης, Μουσική Επιμέλεια: Βασίλης Κατσικονούρης, Βοηθός Σκηνοθέτη: Χρήστος Ροδάμης.

Μετά τη μεγάλη του επιτυχία το έργο ανέβηκε και πάλι την άνοιξη του 2016, αυτή τη φορά στο Θέατρο Τζένη Καρέζη, Ακαδημίας 3, Αθήνα. Η συγκεκριμένη παράσταση δόθηκε επίσης και σε πολλές επαρχιακές πόλεις, όπως Άργος, Πάτρα κ.ά.

Δυο λόγια για το Μάκη

Ένας «μόνος, γέρος και άρρωστος», όπως λέει ο ίδιος, βρίσκεται αντιμέτωπος με την προσωπική του μοναξιά, καθώς ανεβαίνει τα σκαλοπάτια της ηλικίας. Σύντροφός του ένα κατοικίδιο, λίγο ασυνήθιστο, ένα χρυσόψαρο, ο Μάκης. Περνούν ώρες μαζί «συνομιλώντας» σε μια ιδανική σχέση «συντροφικότητας» όπου ο ένας μιλάει χωρίς ο άλλος να μπορεί να ακούσει αλλά και πολύ περισσότερο να (αντι) μιλήσει.

Έτσι ο μοναχικός παππούς, νιώθοντας πως μπαίνει σιγά σιγά στο περιθώριο, ανοίγει την καρδιά του στο σύντροφό του το Μάκη, και ξετυλίγει λίγο το οικογενειακό του βιογραφικό. Παλιός αριστερός και μάλιστα εξόριστος, δυσκολεύεται να κινηθεί άνετα σε ένα κόσμο που αλλάζει, μεταλλάσσεται και εκσυγχρονίζεται. Σε κάθε περίπτωση δεν είναι πια ο κόσμος που γνώριζε και αντιμετώπιζε παρά τις αντικειμενικές δυσκολίες που είχε. Διαφορές, που υπάρχουν έτσι κι αλλιώς μεταξύ των γενεών, μεγεθύνονται κιόλας από την επόμενη γενιά, από τις κόρες και τους γιούς έως και τα εγγόνια. Ταυτόχρονα η ανάπτυξη, που σε ένα βαθμό είναι αναπόφευκτη, βαραίνει με την επέλασή της τα γερασμένα κύτταρα.

Αρχίζει λοιπόν ο γέροντας και απομονώνεται, ζει σιγά-σιγά στη «γυάλα» του όπως και το ψάρι του ο Μάκης, το μόνο όν που τον «ακούει». Βγαίνει έτσι έξω από τον περίγυρο της εποχής του, ή καλύτερα συνεχίζει να ζει στην παλιά δική του εποχή, χωρίς να μπορεί να ξεφύγει απ' αυτήν κρατώντας τα απολιθωμένα του όνειρα της παλιάς, συνειδητοποιημένης αριστεράς. Η «κοινωνία» του γίνεται σιγά-σιγά το σπίτι του και έτσι «φίλοι», όπως ο Μάκης, και «αντίπαλοι», τα μέλη της οικογένειας, βρίσκονται τώρα μέσα σ' αυτό. Χρόνοι και τόποι του παρελθόντος μοιάζουν απόμακροι και η σύγχρονη ζωή του δημιουργεί αδιέξοδα καθώς ο ίδιος παραμένει ανιδιοτελής και αγαθός σε αντίθεση με όλους τους άλλους τριγύρω του.

Νιώθει το χρόνο να τον πνίγει και έτσι οργανώνει μια ηρωική έξοδο για να μην υποστεί μια ακόμη ήττα. Μια έξοδο με μόνη συντροφιά του το «κατοικίδιο», τον Μάκη, τον μόνο που μπορεί να εμπιστευθεί μια και τα ψάρια «είναι και αυτά άνθρωποι που έχασαν τη φωνή τους».

Όπως έγραψε ο Νίκος Ορφανός που ερμήνευσε το «μοναχικό» γέροντα *‘ο Βασίλης Κατσικονούρης δημιουργεί έναν έξοχο χαρακτήρα, που στον πυρήνα του βρίσκονται τα ενοχικά μας σύνδρομα: στη στάση μας απέναντι στους γονείς μας, στην κομματική μας ιδεολογία, στις σχέσεις με τα παιδιά μας και πάνω από όλα στον έρωτα, ίσως τη μόνη τελικά επανάσταση που ακόμα διαρκεί και αξίζει.*

Η Ομάδα

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗ

ΣΤΗ ΜΑΝΙΑ ΣΤΑΪΚΟΥ

01.03.2011

Ποια ήταν η σχέση σας με το θέατρο πριν αρχίσετε να γράφετε; Δεν πήγαινα στο θέατρο, ακόμα κι όταν άρχισα να γράφω θεατρικά έργα. Όταν γνώρισα τη γυναίκα μου –που έχει σπουδάσει θεατρολογία– μου εξήγησε με μεγάλη υπομονή ότι αυτό δεν είναι σωστό, και άρχισε να με πηγαίνει συνέχεια σε διάφορες παραστάσεις, ενώ εγώ ήθελα να πηγαίνουμε για μύρες. Ο μόνος τρόπος για να ηρεμήσει, τελικά, ήταν να την παντρευτώ και να κάνουμε παιδιά. Οπότε τα τελευταία χρόνια δεν πηγαίνουμε και τόσο συχνά στο θέατρο. Παρότι τώρα την παρακαλάω...

Εφόσον εργάζεστε ως εκπαιδευτικός μπορείτε να μας δια φωτίσετε για το τι γίνεται με το θέμα της θεατρικής αγωγής στο σχολείο; Τι να σας πω, κι εγώ ένας υπάλληλος είμαι, καταλαβαίνετε... Όλο αγγλικά με βάζουνε να κάνω και να καταχωρώ τις απουσίες. Τώρα όμως, με τις εξαγγελίες της υπουργού Παιδείας για αξιοποίηση του έμπνηχου δυναμικού στα σχολεία, είμαι σίγουρος ότι θα με αξιοποιήσουν κι εμένα. Μπορεί ας πούμε να μου δώσουνε να κρατάω και τα μητρώα φοίτησης ή το πρωτόκολλο αλληλογραφίας του σχολείου.

Ένας εκπαιδευτικός, χρειάζεται να έχει και λίγο θεατρικότητα για να κρατήσει την τάξη; Η εκπαιδευτική πράξη προσομοιάζει στη θεατρική. Μόνο που στην αίθουσα, όπου τελείται αυτή η πράξη, οι θεατές είναι κάπως πιο ανήσυχοι. Χρειαζόμαστε επειγόντως νέα, πιο ενδιαφέροντα έργα στα σχολεία και δασκάλους που να κάνουν γκελ στο κοινό.

Περιμένουν κάποια έργα σας κλειδωμένα στο συρτάρι; Στο ντουλάπι τα βάζω. Καμιά φορά, άμα περνάω από μπροστά του, ακούω κάτι περίεργους ήχους από εκεί μέσα. Απομακρύνομαι όσο πιο ήσυχα γίνεται. Δεν ξέρεις πότε ένα έργο θα αποφασίσει να επιτεθεί στο συγγραφέα του.

Πηγή: <https://www.clickatlife.gr/theatro/story/2995>

ΣΤΗΝ ΙΩΑΝΝΑ ΚΛΕΦΤΟΓΙΑΝΝΗ

13.01.2016

Πρέπει το θέατρο να μεταφέρει στη σκηνή ό,τι συμβαίνει στη ζωή; Θα ήτανε βαρετό. Γι'αυτή τη δουλειά υπάρχουν οι εφημερίδες. Δουλειά του θεάτρου είναι να μεταφέρει αυτό που βρίσκεται πίσω και κάτω απ'τη ζωή. Να υπενθυμίζει πάντα την αναγκαιότητα για ύπαρξη ενός άλλου τρόπου ζωής, να μεταθέτει ένα είδος υπόγειας ζωής ή υπόγειας δυνατότητας για ζωή. Πιστεύω έχω μια ικανότητα να πιάνω τη φόδρα κάτω από καταστάσεις.

Τι κάνει ένα θεατρικό έργο καλό; Υπάρχουν κάποια αντικειμενικά χαρακτηριστικά, βάσει των οποίων μπορεί κάποιος να κρίνει ότι το έργο είναι σωστό. Αλλά άλλο είναι το σωστό έργο και άλλο είναι το καλό έργο.

Πώς είναι το σωστό έργο; Το σωστό είναι αυτό που ανταποκρίνεται σε κάποιες αντικειμενικές προδιαγραφές.

Δηλαδή, να έχει ρυθμό, να έχει ενδιαφέροντα διάλογο, να υπακούει σε κάποιους κανόνες δραματικής οικονομίας. Αλλά παρ' όλα αυτά μπορεί να μην έχει αυτό το «πέταγμα», που σίγουρα δεν είναι θέμα κανόνων, ίσως να είναι θέμα ανατροπής των κανόνων.

Επεμβαίνετε στο ανέβασμα των έργων σας, όπως ο Διαλεγμένος; Παρακολουθείτε πρόβες; Δεν είναι θέμα να επέμβω. Το έργο δεν ανήκει μόνο σε ένα συγγραφέα, ένα σκηνοθέτη ή στους ηθοποιούς.

Πηγή: <http://popaganda.gr/vasilis-katsikonouris-ef-olis-tis-ilis-ke-exo-ap-ta-dontia/>

ΣΤΟΝ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟ ΙΝΤΖΕΜΠΕΛΗ

21.09.2016

Ανήκετε στη γενιά των συγγραφέων που γράφουν θέατρο, μυθιστορήματα αλλά και διηγήματα. Ποια είναι η συγγένεια μεταξύ τους; Ότι τα θεατρικά μου έργα θα ήθελα και να διαβάζονται, τα δε πεζά μου και να παίζονται.

Στη σημερινή βαρβαρότητα, το θέατρο αντιστέκεται. Ποια είναι τα υλικά του που του δίνουν δύναμη να αντέχει στις δύσκολες καταστάσεις; Οι μεταφυσικές του ρίζες.

Παρά την οικονομική κρίση, οι τιμές των εισιτηρίων μειώθηκαν και οι νέοι γέμισαν τα θέατρα. Τι σημαίνει αυτό για εσάς; Μεγαλύτερη ευθύνη. Γιατί ξέρω ότι ο πολιτισμός και η παιδεία είναι οι βασικές δυνάμεις ανάπτυξης και ανάκαμψης από την κρίση. Είναι η επένδυση που κάνουμε πρώτα εμείς στον εαυτό μας, για να έρθουν μετά και οι άλλοι να επενδύσουν σε εμάς.

Γράφετε για το θέατρο με επιτυχία. Πώς νιώθετε όταν σας συγκρίνουν με μεγάλους συγγραφείς όπως οι Μάτεσις, Μουρσελάς, Σκούρτης, Μανιώτης, Ποντίκας και Ευθυμιάδης; Χαίρομαι γι' αυτό. Οι άνθρωποι αυτοί θεμελίωσαν το σύγχρονο ελληνικό θέατρο και σε εποχές δύσκολες.

Ποια συμβουλή σας έδωσαν οι γονείς σας και την τηρείτε ακόμη; Όπως όλοι οι γονείς της εποχής τους, μου έλεγαν να γίνω άνθρωπος χρήσιμος στην κοινωνία. Παλιομοδίτικο και γραφικό, αλλά έλα που το έχουμε ανάγκη τώρα. Δεν είμαι σίγουρος, πάντως, αν εννοούσαν να γίνω συγγραφέας...

Ποιο θεατρικό έργο, πέρα από τα δικά σας, είναι το πιο αγαπημένο σας; «Βασιλιάς Λιρ», «Γυάλινος κόσμος», «Θάνατος του εμποράκου», «Μια συνάντηση κάπου αλλού» του Καμπανέλλη, «Η Κασέτα» της Λ. Αναγνωστάκη κ.ά.

Πηγή: <https://diastixo.gr/sinentefxeis/ellines/5738-vasilis-katsikonouris>

35 Χρόνια Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι

Τον Φεβρουάριο του 1984 ξεκίνησε η περιπέτεια του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου στις Βρυξέλλες (Atelier Théâtral Grec, Bruxelles) που συνεχίζεται έως σήμερα. Τότε Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνο από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη. Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής (προσπαθούμε να ισοσκελίζουμε τα έσοδα με τα έξοδα, χωρίς πάντα να το καταφέρνουμε) ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνο όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς.

Το πρώτο έργο ανέβηκε τον Ιούνιο του 1985, αφού χρειάστηκε κάποιος χρόνος για τις απαραίτητες διαδικασίες για τη σταθεροποίηση της Ομάδας και την επιλογή του κατάλληλου έργου. Το έργο αυτό ήταν ένα άπαιχτο έως τότε έργο του Γιώργου Σκούρτη, *Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης* και ο συγγραφέας τίμησε με την παρουσία του την πρώτη αυτή ιστορική παράσταση. Από τότε η Ομάδα ανέβασε με τον αυθορμητισμό και τη δυναμική του ερασιτέχνη πολλά έργα του Ελληνικού ρεπερτορίου, από κλασικά όπως οι *Εκκλησιάζουσες* του Αριστοφάνη έως σύγχρονα έργα νέων δημιουργών, όπως των Παλούμπη, Ηλιόπουλου, Δήμου, Στάικου, Μαυρογεωργίου.

Ένα σημαντικό μέρος της δουλειάς της Ομάδας αποτέλεσε το θέατρο «και για παιδιά και με παιδιά». Πολλές γενεές παιδιών από 5 ετών έως 17 πέρασαν από τη σκηνή του θεάτρου από το 1996 έως το 2008 και γαλουχήθηκαν στα μυστικά της εξαιρετικής αυτής τέχνης πλουτίζοντας τον εαυτό τους, αλλά και διασκεδάζοντας το κοινό των Βρυξελλών.

Η ομάδα μας συμμετείχε μέχρι σήμερα σε τέσσερα διαγωνιστικά Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου:

- Με το έργο *“Νταλίκα”* της Κωστούλας Μητροπούλου στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της “καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου” (δύετο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο Β΄ Γυναικείου ρόλου.

- Με το έργο *“Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;”* της Χρύσας Σπηλιώτη στο 30ό Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2014 και διακρίθηκε με το βραβείο Β΄ Γυναικείου ρόλου (για δύο μέλη μας), το βραβείο Μουσικής Επένδυσης και έπαινο Σκηνοθεσίας.

- Με το έργο *“Καποκράτωρ”*, του Ανδρέα Στάικου στο 5ο Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Ιεράπετρας τον Οκτώβριο του 2015 και διακρίθηκε με το βραβείο Β΄ Γυναικείου ρόλου και έπαινο Α΄ Γυναικείου Ρόλου.

- Με το έργο *“Η κόμισσα της φάμπρικας”*, των Α. Γιαλαμά-Δ. Πρετεντέρη, στο 32ό Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2016 και διακρίθηκε με τα εξής βραβεία: Βραβείο Κοινού, βραβείο Α΄ Ανδρικού Ρόλου, βραβείο Β΄ Γυναικείου ρόλου και έπαινο ερμηνείας γυναικείου ρόλου. Η Ομάδα μας ήταν επίσης υποψήφια για το Βραβείο της Καλύτερης Παράστασης και το βραβείο Μουσικής Επιμέλειας.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) *Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης*, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) *Εσωτερικά Ειδήσεις*, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) *Εκκλησιάζουσες*, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) *Νταλίκα*, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Σεπτέμβριος 1987, Ζάκυνθος και Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) *Φαύστα*, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) *Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιου*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) *Ο θάνατος του Περικλέους*, του Δ.Κορομηλά και *Αίτηση σε γάμο*, του Άντον Τσέχοφ, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) *Θεσμοφοριάζουσες*, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) *Άντε Γεια*, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) *Ο τοπικός παράγων*, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) *Μάνα, μητέρα, μαμά*, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) *Ματίας ο Πρώτος*, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) *Το Ενυδρείο*, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
- 14) *Ο κήπος με τα χελιδόνια*, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) *Ο Σιμιγδαλένιος*, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) *Ο μπαμπάς ο πόλεμος*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) *Λόγω φάτσας*, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) *Αντζελίνα η Σταχτοπούτα*, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) *Χρυσοβεργαής και Ηλιοτάτη*, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) *Μπαμπάδες με ρούμι*, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) *Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάμπας Αινάρδος*, του Δ. Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) *Ο Μίδας έχει αντιγάιδαρο*, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) *Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι*, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) *Βαβυλωνία*, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) *Το Όνειρο του Λωδεκάμερου*, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
- 26) *Το Λουμπάγκο*, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
- 27) *Το κοβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων*, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες

- 28) *Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας*, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) *Ο Γενικός Γραμματέας*, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
- 30) *Η Φεγγαρολούλουδη*, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
- 31) *Τραγούδι για δύο*, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
- 32) *Ψόφοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο*, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
- 33) *Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας*, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
- 34) *Το Πέναλτυ*, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) *Ερωτόκριτος*, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
- 36) *Μια συνάντηση κάπου αλλού*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
- 37) *Εχθροί εξ αίματος*, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
- 38) *Ο Υπάλληλος*, του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
- 39) *Desperados*, του Γιώργου Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες.
- 40) *Τα λουλούδια στην κυρία* και *Destiny*, μονόπρακτα του Άκη Δήμου, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες
- 41) *Οι φοιτηταί*, του Γ. Ξενόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2012, Βρυξέλλες,
- 42) *Φουσκοθαλασσιές*, του Δημήτρη Μπόγρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2013, Βρυξέλλες
- 43) *Αξύριστα πιγούνια*, του Γιάννη Τσίρου και *Ποιος ανακάλυψε την Αμερική* της Χρύσας Σπηλιώτη, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιανουάριος 2014, Βρυξέλλες. Το *Ποιος ανακάλυψε την Αμερική* παίχτηκε και στην Καρδίτσα και Σοφάδες Καρδίτσας, Μάρτιος 2014
- 44) *Μια τεράστια έκρηξη*, του Βασίλη Μαυρογεωργίου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2014, Βρυξέλλες
- 45) *Αλμυρός Ουρανός* του Άκη Δήμου και *Καπνοκράτωρ* του Ανδρέα Στάικου, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά Μάιος 2015, Βρυξέλλες, Ο *Καπνοκράτωρ* παίχτηκε και στην Ιεράπετρα, Οκτώβριος 2015
- 46) *Η κόμισσα της φάμπρικας* των Α.Γιαλαμά-Κ.Πρετεντέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2015, Βρυξέλλες και Μάρτιος 2016 Μουζάκι Καρδίτσας και Καρδίτσα.
- 47) *Η ιστορία της αυτοθυσίας*, της Ομάδας του Skrow Theater, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2016, Βρυξέλλες
- 48) *Μια Κωμωδία*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2017, Βρυξέλλες.
- 49) *Αντριάνα*, του Θανάση Παπαγεωργίου και *...και Ιουλιέτα* του Άκη Δήμου σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2017, Βρυξέλλες.
- 50) *Έγκλημα στα παρασκήνια*, του Γιάννη Μαρή, διασκευή Κατερίνας Μπερδέκα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2018, Βρυξέλλες.
- 51) *Γάμος άνευ νύμφης*, του Αλεξάνδρου Ρίζου Ραγκαβή, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2018, Βρυξέλλες.

Επικοινωνία :

Τάσος Νυχάς, τηλ. +32-2-725 05 62 και +32-496 55 72 75)

e-mail: tasos.nychas@gmail.com

Ευχαριστίες

Ευχαριστούμε τον πολυχώρο «ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ» και το «NEWSVILLE» για τη βοήθεια στην προώθηση της παράστασης